

סקנדל

קריסטין קילר היתה בת 18. מג' רייסדייוויס היתה בת 16. שנה לאחר שהשתיים נפגשו פרצה אחת משערוריותיהמן המסעירות והע' סיסיות ביותר של המאה הנוכחית, שבעיקבותיה נפלה ממשלת-בריי טניה של הרולד מקמילן.

הדבר קרה ב־1963 וזכה בכינוי "פרשת פרופימו", על שם שר המלחמה הבריטי, ג'ון פרופימו, שנאלץ להתפטר, בעיקבות משור לשתיים שכלל מלברו גם את נערת-הטלפון קריסטין קילר והנסי פח הימי הרוסי בלונדון, יוג'ין איב' נוב.

מאחר והתגלה שקריסטין קילר שכבה עם שני האישים הללו (כמו כן, לא רק עם שניים אלה, וכמוכן לא ביחד) והתעורר החשש שידע עות מסוגות התגלגלו אף הן בין הסרניים, וזתה הפרשה בהדים רבים ובסיקור עולמי.

בימים אלה משחררת לונדון (לא הרישמית, כמוכן) את הגירסה שלה, שוכתה בסיוע מצד הקלרית עצמה, אשר יעצה לכותביההסרטי והקפידה על הריקו בפרטים. בסרט החרש, משולש-היחסים

קריסטין קילר (1963) בת 18 מפילה ממשלה

הוא בעצם מרובע. והצלע הרביעית היא דמותו של רופא האריסטוקרטי וטיה, סטיבן וורד. בעצם, לפי עדות הסרט, הוא הקורבן האמיתי של הפרשה. וורד היה האיש אשר הפגיש את המעורבים בעניין, וזה היה פישוע היחיד. אולם כאשר פרה צה השערוריה הוא הפך הנאשם הרישמי, והאשמתו הסיטה את תשומת-הלב הציבורית לזמן-מה ממה שבאמת התרחש.

וורד נמצא אשם עלידי חברי מושבעים בסרטרות וחיים על רוי' חיה של זונה (קילר), והתאבד. כסרט מגלים את דמותו של וורד השחקן הבריטי הגדול, ג'ון הרט, הוכרז לטובה מהסרט איש הפיל על הרמות שהוא מגלם בסרט אומר הרט שפישעו היחיד של וורד היה שאבה לבת חברת האנשים היפים, והוא לכל הדיעות קורבן של צנני עות חברתית.

לא נפקד כסרט גם מקומה של מיודעתנו מגדי רייסדייוויס, חבר-תהלמיקצו של קריסטין קילר. השתיים טוענות כמה וכמה פעמים,

ניוירוק

סכס בשלטה רחוק

החרדה מפני מחלת-האיידס פגעה קשות בעיסקי המין המיסחרי של ניוירוק. סוכנויות-הליזוי הרבות שבעיר, שעיקר הכנסותיהן נבע משליחת נערות ונערי ליזוי לבתי-הלקוחות ולבתי-מלון, החלו פונות לעיסוקים אחרים.

בר כבר החלו לשגשג סוכנויות שעיסוקן "סכס בשלטה-רחוק", כלומר, הלקוח מתקשר עם מיספר-טלפון של סוכנות מסוימת ומבקש לנהל שיחה אירוטית עם מושא חלומותיו. בשיחה מסוג זה יכול הלקוח לומר כל מה שהוא רוצה, ולבקש לשמוע מבני-זוגו לסכס הטלפוני ככל העולה על רוחו, החל מגניחות וציוצים סכסיים ועד לקללות, מילים גסות ופקודות. בשעה ששיחה אינטליגנטית זו מתנהלת, יכול הלקוח לקפץ לו בחדרו ולעסוק בעבודת-כפיים ברוכה (כשהרבר האחרון שהוא חושב עליו זה אשתו), בעוד ששותפתו לאירוט הטלפוני נשאית לנהל שיחה או מורידה קליפות של מלפפונים מפרצופה. אתה יכול גם לבקש לעשות סכס טלפוני עם גבר (אבל אתה הרי בטח לא תבקש דבר כזה).

לכל הדיעות זוהי צורת-הסכס האנונימית ביותר, וכמוכן — הבטוחה ביותר. עשרות סוכנויות, המתמחות בתחום הזה, החלו צצות בתקופה האחרונה, והן זוכות בהצלחה לאימבוטלת.

סכס טלפוני אין גבול לדימיון ואין דבר שהוא חריג. כאן כל מוזרות הופכת כמארה לנורמה. כך, שאם היה לך חלום-ילדות פראי לעשות את זה עם זקנה טיבטית הסרת-שיניים או עם ילדה כושית בעלת רגל מעץ, הן פשוט נמצאות שם (והן בוודאי גם אותה האשה עצמה).

כשאני מצוייד בדימיון הפראי שלי, ועדיין תחת רושם השיחה שלי עם האוסקר ההוא (ומעורר המדידה שהאנשים שאני אדבר אתם נראים פחות טוב ממני), החלטתי להתקשר עם אחת הסוכנויות.

קול נעים למדי של אשה ענה לי, ושאל איך אפשר לעזור לי. ניסיתי להישמע נבוך מעט וביקשתי לנהל שיחה עם אשה מהסוג הגרול הזה. משהו כמו נהגת-משאית עם פלומת-שפם קטנה, שתהיה לא כל-כך רחוצה, כזאת שבחיים שלה לא נפגשה עם המילה "חן".

משהו שקשור עם אמא? שאלה אותי האשה בעדינות. "לא, רווקא עם אבא", עניתי.

"יש לנו בריוק מה שאתה מחפש", אמרה לי. (נו, באמת, היא ממש חיכתה רק לי, המיפלצת!)

"יופי, לחשתי."

"תן לי בבקשה את מיספר כרטיס-האשראי שלך, וזה יעלה לך 20 דולר", אמרה לי.

נתתי, והיא שקרה אותי עם ברטה. "היי", אמר לי קול צוחני מהעבר השני של הקו, "אני סווי..."

"לא, את ברטה: שילמתי 20 דולר, אז את ברטה ואת נהגת-משאית."

"טוב, אני ברטה, איך לקרוא לך?"

"פסח גרופר" (הצטעתי שלא היה לי מיספר כרטיס-האשראי שלו).

"קוקי, אתה לבושי? (למה שאלת אותי איך לקרוא לך?)"

"חלקי כזה, לא לגמרי."

"אתה רוצה שאני אפשיט אותך?" שאלה.

ברטה

אתה רוצה שאני אדרוך עליך?

"את לא צריכה לבקש, את צריכה לקרוע לי את הבגדים, את הלא נהגת-משאית", שאגתי עליה בטלפון.

"אני קורעת לך את הבגדים וזורקת אותך לריצפה, אתה רוצה שאני אדרוך עליך?"

"הוי, כן, כן" (סוף סוף היא נכנסת לתפקיד, חשבתי לעצמי). "טוב, אז אני דורכת עליך עכשיו בנעלי-העקב שלי ו..."

"את לא יכולה לדרוך עלי בנעלי-העקב שלך", צרחתי עליה, "את נהגת-משאית, אין לך נעלי-עקב ככלל, יש לך נעלי-עבודה כאלו, עם בוק, את מרגיזה אותי." (היא בטח היתה סוהרת מהגסטאפו עם הלקוח הקודם שלה.)

הרגשתי שהיא מתחילה להישכר שם בצד השני של הקו, והחלטתי לקצר לה את הסיטו של השיחה איתי ואמרתי לה: "תשמעי, ברטה, זה לא יהיה שלנו. אני אתקשר אלייך מחר, אולי נעשה את זה שוב, ואת תעשי בינתיים שיעורי-בייבי, בסדר, קוקי?"

הנחתי את השפופרת. אם אתם בניוירוק ונתקלים באשה מבוהלת, המורדת נעלי-עבודה מגושמות כאלו, שתדעו לכם שזו ברטה.

ניוירוק

האיש ליד הבר

שנתתי לו להבין שאני בעד שיחה. הוא הציג את עצמו בשם אוסקר (לדעתי היה מתאים לו הרבה יותר השם שרגא). לא רציתי להישמע סקרן מדי, ולשאול אותו מיד כי התחלה כמה הוא עוסק, אז שאלתי אותו את זה כשאלה שנייה. הוא הסתכל לצדדים, הנמיך את קולו ואמר לי: "אתה לא תאמין לי אם אגיד לך."

"נסה אותי."

במבוכה קלה הוא התחיל להסי' ביר לי בערך כך: "אני עובד במקום שיש בו טלפון, ואם אתה מתקשר למיספר-הטלפון הזה, אנחנו מתחיי' לים לעשות סכס טלפוני."

הסתימות כמעט עפו לי מהפה מההלם. זה לא שלא ידעתי שיש דבר כזה, אבל הרעיון שאנשים (גברים ונשים), מתקשרים לסוכנות שהוא עובד בה, ומבקשים לנהל שיחה אירוטית בטלפון עם גבר-חלומותיהם נותנים דרוור לפני' זיות שלהם, ואילו מצידו האחר של הקו יושב התולעת הזה ומשמיע להם גניחות (ואולי הוא גם רוקם גובלנים באותו זמן), זה הרס אותי. לצערי נאלצנו להפסיק את ה' שיחה המאלפת הזו, כי הוא צריך היה ללכת ל"עבודה" ואני לפגישה שלי. נפרדנו (לא ברמעות, כמוכן) אך לא לפני שהוא הוציא ממני הב' טחה לבוא ולבקר אותי במקום-החד' בודה שלו ולהכיר את הצוות העור' בר איתו. (אני מת לראות אותם)

970-FREN(ch)
970-3736

YOU WANT TO TRY IT THE FRENCH WAY

CALL NOW THE FRENCH CONNXXXTION

מודעת סכס טלפוני

התחתית של העיר ולהשמיע חיר' חורים כאלה, והנוסע לידך מעיף כך מבט זועף, האומר: תיחנק יותי. בשקט, בבקשה, אתה מסריר אותי. לי אין כעייה לדבר עם אנשים. אני יכול לנהל שיחה עם כל דבר שלא מת. כמיקרה זה גם מתתי לדעת כמה הדלווח הזה עוסק, כך

באחר-צהריים ניוירוקי גשום אחד מצאתי את עצמי מקדים בש' עתיים לפגישה בעיר. כדי להרוג זמן נכנסתי לבית-קפה סמוך, ישב' המקום היה אפרורי ומשמים להפליא, המון פלסטיקים ופור' מייקות, בקיצור, פיהוק אחד ענקי. מלבדי היו במקום שני אנשים נוס' פים. אחד ליד שולחן מרוחק ושני ליד הבר.

מאחר ולא היה לי משהו אחר לעשות, נעצתי מבטים באיש שעל הבר. הוא מאוד התאים למקום, אפור, דלוח, מקריח, ממושקף, בן 40 כזה פלוס-מינוס 10 שנים, מר' שחו שאם שואלים אותך כמה אתה חושב שהוא עוסק, אתה מיד משיב שהוא עובד ברואר ומרפס את ספר-הטלפונים של בתיים.

נעיצת המבטים שלי גרמה לו

כמו אבנר שאק, או — להבדיל — שושנה ארבוולינו או רוני מר' לוא, מעורבים בשערוריה מהסוג הזה ותורמים, מבלי שהתכוונו לכך, לנפילת הממשלה או לסתם ויזרו ורטיצו? תחשבו על זה!

בנות, אתן לא חושבות שקטע כזה יכול להיות יותר מסעיר מאשר לעמוד ברגל אחת על גלגל של מכונית תל-ברוק?

התעוררנה: היסטוריה עוד תר' דל על על כך!